

שלשה שאכלו פרק שביעי ברכות

א ב מ"י פ"ק פ"ג הל' שמה ה' ז'
 ז' א ב ג ד סעף שני
 כו כו"ט א"ח ס'
 קט סוף ד'
 פ"ה מ"י פ"ז מהלכות
 זכרות הלכה כו
 ע"ש ע"ש סוף ו'
 פ"ה מ"י פ"ד ע"ש ה'
 א סעף ע"ש ט"ו ע"ש
 א"ח ס' קט סוף פ'
 א ו"י מ"י פ"ט מהל'
 סנה הלכה ו' סנה
 ע"ש ע"ש ט"ו ע"ש א"ח
 סנה ה' ד' סוף ע"ש
 א"ח ס"י ר"ח ע"ש פ'
 ב ח מ"י פ"ט מהל'
 זכרות ה' ד' סוף ע"ש
 מהל' סנה ה' כ סנה
 ע"ש כו כו"ט א"ח ס'
 ס"י ר"ח ע"ש כו ס' ו"י
 ר"ח סוף כ' ו"י ר"ח
 סוף י'
 ח מ"י פ"ט מהלכות
 זכרות ה' ד' ו"י
 ה' א ט"ו ע"ש א"ח ס'
 קט סוף י'
 ג ס מ"י פ"ז מהלכות
 זכרות הלכה ז'
 ע"ש א"ח ס' קט
 סוף ג'
 ד י מ"י פ"ח מהלכות
 זכרות הלכה ג סנה
 ע"ש כו כו"ט א"ח ס'
 ס' ר"ח סוף כ' :

נתן נטור
 דעת אר
 יתא אר
 כ' חמ"א
 ו' כו"ט
 זכרה

אין מסיחין על כוס של ברכה. פירש"י שלא יסיח (דעת) המזכר משנתנו לו כוס של ברכה וה"ה המסובין שאין רשאים להסיח דבטענין שיתכוין שומע ומשמע וגם אין להפסיק **המזמנים** בשיחה חולוין כמו שאין המזכר רשאי להסיח, והע"פ שאמר הסם (פרק במרה ד"ה ד' לז'): שמתע טעם תשיעו טעם טעם זיוס ילא משמע **השומע** סח ביהמים ואפילו הכי ילא אך לכתמלה אין לטעות כן, ומינה נראה דהיינו דוקא בטעם המזכר שומק מעט בין זכרה לזכרה, אבל בטעם שהוא לזכר אס לה"ה מדבר אפילו בדיעבד לא ילא : **והלכתא** בזולתו יושב ומזכר. לפי שברכת המזון דלורייתא התמירו בה להיות יושב ומזכר שהרי עשרה זכרים נלמדו זו מה שאין כן בשאר ברכות והוא נוסקין ואלכלה וזכר'ט שב עת וזכר'ט לזכרת המזון מפי רבי משה אלזכר :

הדרן ערך שלשה שאכלו קמ"ה בזוירא ועלתה לבי חמרא ותברא ד' מאה דני דחמרא, א"ל רב נרמן נשדר לה מר כסא אחינא, שלח לה כל האי נבגא דברכתא היא, שלחה ליה ממהודורי, מילי, ומממרוטמי, כלמ"י א"ב אפי' אין מסיחין על כוס של ברכה ואמר רב אפי' אין מברכין על כוס של פורענות, מאי כוס של פורענות? א"ר נרמן בר יצחק כוס שני תני' השותה כפלים לא יברך משום שנאמר **הבן לקראת אלהיך ישראל והאי לא מחקן** א"ר אבהו ואמר לה כמתניתא תנא והאוביל וטהלך, מברך מעומד, וכשהוא אוכל מעומד, מברך מיושב, וכשהוא מוסב ואוכל, יושב ומברך והלכתא בזולתו יושב ומברך :

הדרן ערך שלשה שאכלו

אלו *דברים שבין בית שמאי ובין בית הלל בסעודה: כ"ש אומרים מברך על היום ואח"כ מברך על היין ובי"ה אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על היום: כ"ש אומרים נומלין לידים ואח"כ מווגין את הכוס ובי"ה אומרים מווגין את הכוס ואח"כ נומלין לידים: כ"ש אומרים מקנח ידיו במפה ומציהה על השלחן ובי"ה אומרים על הכסת; כ"ש אומרים מכבדין את הבית ואח"כ נומלין לידים ובי"ה אומרים נומלין לידים ואח"כ מכבדין את הבית. כ"ש אומרים נר ומזון בשמים והבדלה ובי"ה אומרים נר ובשמים מזון והבדלה כ"ש אומרים שברא מאור האש ובי"ה אומרים [] בורא מאורי האש. אין מברכין לא על הגר ולא על הבשמים של עכו"ם ולא על הגר ולא על הבשמים של מתים ולא על הגר ולא על הבשמים של עזי. ואין מברכין על הגר עד שיאותו לאורו. מי שאכל ושכח ולא בירך: כ"ש אומרים יחזור למקומו ויברך ובי"ה אומרים יברך במקום שזכרו ועד מתי מברך [] עד כדי שיתעבל המזון שבמעו. כ"ש להן יין אחר המזון, אם אין שם אלא אותו כוס: בית שמאי אומרים מברך על היין ואח"כ מברך על המזון ובית הלל אומרים מברך על המזון ואח"כ מברך על היין. ועונין אמן אחר ישראל המברך ואין עונין אמן אחר כותי המברך עד שישמע כל הברכה כולה: גמ' *תנו

אלן נעבד לחומרא. שלא תסייע שמאל לימין בטעם ברכה: שמעיה ילמא. שלא ישגר לה כוס של ברכה: קמ"ה בזוירא. עומדה בטעם: כל האי נבגא דברכתא היא. כל יין שנכזיב ככוס של ברכה הוא שתי ממנו: נבגא. כוס כמו לשתי מר *אנבגא: ממהודורי מילי. [קדוש ג'] תורה אור ממחזירי צעירות ירבו תמיד זכרים וממחזיקי זכרים נלמי. וממחקקי זכרים בלתיים וממורטמי ירבו כניס. כניס מתרגמי' כלמ"א: אין מסיחין. שאל משאחו עד שיברך: כוס שני. שאל של זוגות והעומד (ה) מעל שלחו ושהי זוגות ניזוק על ידי שדיים קפלים. זוגות: הכן לקראת (ג). זכרים כלפי ולא בדברי פורענות: מספ. בזמנה דרך הסנה: והלכתא בזולתו יושב ומזכר :

הדרן ערך שלשה שאכלו

אלו זכרים וכו' בסעודה. שנלוקו בהלכות סעודה: מברך על היום. בקידוש שבתים וימים טובים: ואחר כך מווגין את הכוס. יין הבא לפני המזון כדלמרינן זכרן כילד מזכרין (דף ע"ג). הסבו אפי' שנטל כו' הביא לו לנסי יין וכו' וקאמרי ב"ש נטולין לידים ואחר כך שמים את הכוס ואוכלים סעודתם כהיא נטילה ובי"ה אומרים מווגין את הכוס ושתינן אותו ואחר כך נטולין לידים וטעמא דתרייתא מפרש בגמרא: ומקנה ידיו במפה. מנטיילת מיס רלשונים: ומניחה על השולחן. ומקנה בה ידיו תמיד מזהמתה הכזיביליבי"ה אומרים. על הכר או על הכסת יניחה אחרי כן ושם יקנה בה ידיו תמיד וטעמא מפרש בגמ' : מכבדין את הבי"ה. מקום שאכלו שם אס הסבו על גבי קרקע מכבדין את הקרקע או אס הסבו על השלחן מכבדין את השלחן משויורי אוכלין שנתפורו עליו: ואחר כך עטלין לידים. מיס אחרונים: ער ומזון. מי שאין לו אלא כוס אחד כמולאי שבת מניחו עד לאחר המזון וסודר עליו נר ומזון ובשמים והבדלה כו' אין מברכים על הגר ועל הבשמים של עכו"ם ושל מתים. טעם דכולה מפרש בגמרא: שיאמרו. סיהו נהניס ממנו: עד כדי שיטעבל המזון. מפרש שיטעבל בגמ': מברך על היין. בגמרא מפרש פלוגתייהו: עונין אמן אחר ישראל המברך. אפילו לא שמע אלא סוף זכרה אבל לא לאחר כותי שאלו כרך להר גרויס: גמ' שהיוס גורם ליין שיבא. כוס זה לא בא אלא בשביל שבת לקדושה: וכבר קדש היום. משקבלו עליו לא מלאת הכובכים: ועדיין יין לא בא. לשלחן ולכסא שקודם לכניסה כן קודם לזכרה: שהיין גורם לקדושה שחמרי. שאס אין יין לא מקדשין. והמקדש על הפת גם הוא במקום יין וזכרת הפת קודמת: מירי קודם. נפקא לן בזמכנת זכמים ורבי

סנה כו-סדרות
 מ"א א"ל
 ס' ס' ס' ס'
 ס' ס' ס' ס'

[קדוש ג']

ס' ס' ס' ס'
 ס' ס' ס' ס'

* דין ס' ס' ס' ס'
 ס' ס' ס' ס'

גליון השני
 גמ' ושגרו לאש
 זכרה וכו'
 פ"ה חמ"א
 חס סעף ד"ס ר"ח
 * י' ס' ס' ס'
 * י' ס' ס' ס'
 * י' ס' ס' ס'